

Крадецът чу всичко и си каза: „Това дѣте се учи още отъ малко на трудъ. затова никога нѣма да бере страхъ като мене тази нощъ. То ще яде сладко плодетѣ на своя трудъ и

никому не ще докара скръбъ, както азъ правя всѣка нощъ. То никога нѣма да влѣзе въ тъмната стая на затворника, а пъкъ азъ всѣка минута мога да попадна тамъ. Не, отъ сега нататъкъ и азъ искамъ да бѣда „мравка!“

— Слѣдъ тия думи той съблече тихо палтото, остави краденитѣ нѣща и скочи прѣзъ прозореца на улицата.

На другиятъ день крадецътъ влѣзе въ работната стая на единъ вѣстникарь. Тукъ той се услови да продава вѣстници. Слѣдъ половинъ часъ снощиятъ крадецъ вървѣше бърже изъ улицитѣ и викаше: „Купете си вѣстникъ „Трудъ“!